

בורח משם. כל פעם היה בורח, וכל כמה שבועות ראיתי אותו בשוק. תמיד בא להגיד שלום, ותמיד קיבל משהו. לפעם מים עזר לי בעבודה.

"ידעתי מתוך הדברים שלו ומתוך ההתנהגות שלו שהוא עבריין. מדי פעם היה מדבר עם עבריינים בשוק."

היכרות זו עלתה לחיים שושנה בשנה מהיין. הוא ישב במעצר מאז חודש נובמבר בר 1970 ועד יוני אשתקד — ללא משפט! הסיבה: כל עוד לא נסתיים משיפטו של הנער — אוסר החוק להביאו כעד במשפט אחר. ואילו שושנה לא שוחרר בינתיים, משום שחשודים ברצח אין משחררים בערבות.

משקל אפסי

כ אשר החזי סוקיסוק משפט, וזו נער העליל את עלילתו רשמית, בפני בית-המשפט, יצא סניגורו של חיים, צבי לידסקי, להוכיח מי הוא המעליל, ומה ערך לדבריו:

"ידוע על 2-3 מקרים של תקיפה, שביצע הנער שהיו דומים בצורת ביצועם

פרקליט לידסקי רגע גדול

להריגת הזקן. בכל אותם מקרים, פעל הנער לבד וללא כל הדרמה. אין כל סיבה, איפוא, שגם הפעם לא תהיה לו מוטיבציה לפעול בעצמו."

הכריו התובע סגן פרקליט מחוז תל-אביב, יעקב אור: "משפט זה טובב סביב עדותו של הנער, אם יאמין בית-המשפט לסיפורו של הילד, כי הנאשם שלח אותו לבצע שוד בזקן, וכי הוא נכנע, מתוך פחד — זהו שיקולו של בית-המשפט."

לידסקי: "משקל העדויות הוא אפסי, מה גם שאין כל סיוע לעדות זו. הנער הסתבך בשקרים. לשאלות בית-המשפט הוריד את ראשו ולא ענה."

בשלב הסיום, אמר חיים שושנה את המילים היחידות שהשמיע במהלך משפטו: "אין לי הסבר למה הוא העליל עלי. כשהייתי בן 12, היה לי משפט פלילי. מאז — כלום. מאז, כל חיי, אני עובד 16 שעות ביום."

פיקח

וערמומי

ב פסקדינים, אמרי השופטים: עמדתנו בענין זה ברורה. לא היינו יכולים לסמוך על עדותו של הקטין, אשר הוא בעינינו לא ראוי לאמון כלשהו. רק לעיתים רחוקות מופיעים בבתי-המשפט, אפילו בבתי-המשפט היושבים בפלילים יצורים, שליליים במידה זו. הקטין הוא אמנם פיקח וערמומי, אך אין בו שמץ של מוסריות. הגם שהוא מבין את משמעות השבועה, משקלה בשבילו כקליפת השום."

אפילו היינו מאמינים לקטין — וזהו קים אנו מכך כרחוק מזה ממערב — ספק אם התביעה הכללית הביאה סיוע מספיק לתמוך בעדות זו. אי לכך אנו מזכים את הנאשם.

טובה תבוא איתי, אני מוכן לעזוב את הבית של אבא. אני שמח עכשיו שאני יכול לאכול כל הזמן. בבית, לא תמיד הייתי אוכל. לפעמים, הייתי הולך לבית ספר בלי אוכל. אחותי טובה היתה מבשרת, אבל רק מה שהיה. אני שמח עכשיו שנותרתי לי הרבה בשר."

משה, וגם אחותו טובה, לא ירעבו עוד. כאשר יחלים הילד, יעבור לגור אצל משה פחה אומנת. המרתף המצחין, האפל, הפוך עם הזמן לזיכרון מבעית, שיילך ויימוג בערפל השנים.

רק משה האב יישאר בו. לבד.

הייתי מבשל לילדים, אבל הם לא רצו את האוכל שלי. כתוצאה, הפסיק לבי של הילדים, הפסיקו לאכול סדיר. מדי יום בצהריים, מביא עימו משה האב את שלל היום, שהוא אוסף ממש איות האשפה העירונית. כל מה שיכול להכניס, בהזדמנות, כמה לירות — מוכר נס הביתה. כך, מקווה משה, עם הזמן, להתגבר על חובותיו, להמשיך את בניית המרתף שנפסקה מחוסר אמצעים. השבוע, על מיטה שונה מזו ש' הורגל בה — מיטת בית-חולים צחורה ונקייה — אמר משה הקטן: "אם אחותי

פים, ערימות פירות וירקות רקובים, אכולי תולעים, גופת חתול, ערימת לחם יבש, מלא עובש. גרביים מלאות בוך. נעליים קרוינות. מכנסיים מזוהמים. שרידי חולצות. כל האוצרות שהוציא האב ממכונת-הזבל. כאן, על המיטות שברקע, ישנו הילד ואחיו. בתמונה למעלה: משה בבית-החולים, לאחר ששערו גולח.

משה משולם, אביו של משה (11), ניצב במרכז חדר-השינה הסלון. מיטבת-החדר המגורים של ביתו: ברקע — חזר בקיר, במקום חלון. הקירות — בלוקים ללא טיח. הריצפה — חול. החדר מלא ערימות סמרטוטים וקופסאות פח וקרטון מלאות סמרטוטים נוס'

זהו

הילד

שגווע

ברעב

ה נורא מכל היה הסירחון. סירחון עז, מחניק, התוקף את ה' נכנס בשערי המרתף האפל כמכת-אגרוף פתאומית. הברירה היא להקיא, או להירמלט החוצה.

בתוך סירחון נורא זה, חיו, גדלו הכי נוס שיעורים, ישנו ואכלו — כשאכלו — שני ילדים קטנים, בנו ובתו בני ה'11 ו-13 של משה משולם. כשאכלו, לא תמיד הם אכלו. בשבוע שעבר, התעלה הקטן — גם הוא שמו משה — ברחוב.

האבחנה — רעב. הילד היה נפוח מ' רעב. שלא לדבר על כינמת, דלקת עור בראש, ומצב רפואי כללי מוזנח וירוד.

ה מקום שבו גרים משה משולם, פועל-ניקיון בן 44, ושני ילדיו, הינו מרתף מתחת לעמודי בית בשכונת שער-רייה בפתח-תקווה. התחום נסגר על-ידי קירות, במטרה להמשיך, עם הזמן, ול' הפכו למגוריי-אנוש.

בינתיים, הוא אינו מתאים למגוריי-אנוש. אבל בינתיים, המשיכו שני הילדים לגור בו. בין ערימות זבל, תולעים, ועכברים שטיילו על המיטות. "היו עכברים כל הזמן", מספר האב, "היו מפר' ריעים לישון. עד שהבאתי רפואה וגמרתי אותם."

לפני ארבע שנים התאלמן משולם, ל' אחר שמונה שנות סבל של טיפול באש' תו החולה. הוא ניסה ככל יכולתו להמ' שיר לטפל בילדיו לבדו — בתוצאות דלות ביותר: "בקושי אנחנו חיים", סי' פר. "המשכורת שלי 500 ל"י. בהתחלה

כאן הוא ישן